

Loven saaledes, at det forekommer os, at, hvad det Punkt angaar, jeg hidtil har berørt, kan man administrativt raade. God paa de Ulemper, der nu ere tilstede, men derpaa skal jeg nu afvente den høitærede Ministers Svar.

Jeg skal derefter gaa over til det, jeg har kaldt det andet Afsnit af Forespørgselen. Det angaar dem, hvem der hidtil ikke ved Loven er hjemlet nogen særlig Udgang. Jeg indrømmer, at, naar man vil være overordentlig velvillig i sin Fortolkning af Loven, saa er det ikke vansteligst at faae dem med, som Forslagsstillerne have tænkt paa; men da man ser, hvilke Klager der fremkommer paa det Omraade, hvor Staten har en ligesvem Pligt efter Loven, er det en Selvfølge, at man ikke kan vente at faae Loven, som den er, udstrakt i det Omfang, som vi ønske. Det er en af Grundene til, at jeg har fremsat denne Forespørgsel, hvorpaa jeg meget ønsker et velvilligt Svar. Jeg har tidligere — jeg husker ikke, om det var ifjor eller iforfjor, men det ligger ialtsald ikke længere tilbage i Tiden end to Aar — havt Leilighed til at fremdrage en Del af vore Krigskammerater, navnlig fra den første Krig. Det er jo indlysende, at da disse Mand nu ere rykkede op i en høiere Alder — de ere nu fra 50—70 Aar gamle — begynder deres Svagelighed at ytre sig i stærkere Grad i Forhold til deres Alder, end tidligere. Ingen vil kunne negte, at der er en Del af vore Medborgere, som have faaet deres Svagelighed i Krigens paa en saadan Maade, at det ikke kan forlanges, at en Læge skal kunne give Attest for, at Svageligheden absolut stammer fra deres Krigsliv. Deri ligger Ulykken. Men jeg kender flere, om hvem jeg er fuldkommen sikker paa, at enhver som helst paalidelig Mand, Præsten, Sogneraadsmemblerne, Sognefogden og enhver anden paalidelig Mand, naar man spurgte: Tror Du om den Mand, som ligger der og vaander sig i Lidelse, eller som er lammet saaledes paa sin Helbred, at han ikke er istand til at tjene for det nødvendige Brød for sig og Sine, at han lider af en Svagelighed, der hidrører fra Krigstiden, vilde ubetinget svare: Ja. Jeg kender flere Tilfælde af den Bestaffenhed og andre, som kunne være af mere tvivlsom Bestaffenhed; men de Paagjældende kan man ikke komme til at understøtte efter den nuværende Lov. Nu veed jeg godt, at den Indvending kan reise sig fra den meget ærede Ministers Side og fra deres, der tilbørlig dele Ansvar med ham, at de staa paa Lovens sande Grund. Jeg har aldeles ingen Grund til at badle den høitærede Minister for Mangel paa Velvilje i saa Henseende, thi jeg har havt personlige og offentlige Beviser paa, at den høitærede Minister personlig er saa velvillig som vel muligt. Det er netop en af Grundene til, at Forespørgselen er fremkommen. Vi vare først betænkte paa at fremkomme med et Lovforslag om

en Ændring i eller rettere et Tillæg til Loven af 1876; men vi have netop valgt Forespørgselsveien af det Hensyn, jeg nu nævnte. Det er som sagt i høieste Grad beklageligt og har været meget rørende for min Følelse, naar mine tidligere Krigskammerater ikke een men flere Gange ere komne til mig, eller naar deres Kalsmand ere komne til mig og have sagt: Du kender jo den Mand; han har staaet Side om Side med Dig i Kampen, og Du veed meget godt, at hans Lidelser skrive sig fra Krigen; er der da Intet at gjøre for ham, at man saa bestandig skal sige: Nei, desværre, der er Ingenting at gjøre. Det vil Enhver indrømme er i høieste Grad beklageligt. Det skulde undre mig, om der er et eneste Medlem her i Salen, der ikke kender Tilfælde af samme Bestaffenhed. En Sogneraadshovedmand i min Valgkreds har henvendt sig flere Gange til mig paa en Familieforsørgers Begne af denne Art, der har staaet Side om Side med mig i Kampen, og om hvem jeg veed, at han har været en honnet og brav Mand baade som Soldat og Borger, og hvis jeg idag skulde afgive en edelig Forsikring om, hvorvidt jeg troede, at han havde sine Lidelser fra Krigen, gjorde jeg det. Det veed Sogneraadshovedmanden, og til Bekræftelse paa, hvorledes Folk betragte det, skal jeg anføre, at vedkommende Familie har været holdt oppe ved privat Understøttelse lige til nu, da Manden saa at sige er ude af Stand til at udrette det Allermindste. Nu er der Spørgsmaal om at flytte Familien hen paa Fattiggården. Det saarer Formanden, det saarer Andre i Kommunen, og det saarer i høieste Grad mig. Formanden har spurgt mig, om jeg ikke tror, at der kunde gjøres Noget for, at min Krigskammerat kan undgaa den Krænkelse at skulle tilbringe de sidste Dage af sit Liv paa Fattiggården. Jeg har sagt til ham: Raad deres gode Benner til endnu at lade Medlidensheden holde denne Familie oppe en Tid; det er mit Haab, at der i en nær Fremtid skal indtræde en Forandring i dette Forhold, og det er altsaa atter en af Grundene til, at mine ærede Medforespørgere og jeg stille denne Forespørgsel. Det er altsaa vor Mening, at vi ville spørge den høitærede Finansminister, om han paa sit eget Omraade er tilbørlig til at lade foregaa saadanne Forandringer i Administrationen, at der overfor dem, som allerede ere forsørgelsesberettigede efter Loven, kan indtræde et bedre Forhold end hidtil, og dernæst, om den høitærede Minister er tilbørlig til at gaa ind paa en Ændring i Loven, saaledes, at man kan faae de lidende Medborgere med ind under Invalidforsørgelsen, eller at de kunne faae en Understøttelse i Lighed med dem, der allerede nu ere under Invalidforsørgelse, altsaa udstrække Invalidforsørgelsen til at gjælde i langt videre Omfang. Jeg kan saa godt sige mig selv iforveien den